

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Τί γράφει στο υπόμνημά του ο δόκτωρ Μπάρρετ. Η μυστηριώδης φωνή του πλοίαρχου Γκόβεν. Πώς γλύτωσε αυτός και τα παιδιά του από το θάνατο. Ο εφοριακός υπάλληλος που έμάντεψε την ώρα του θανάτου του. Το ύστατον χαιρετός προς τους φίλους του. Πώς ένα παιδάκι προαισθάνθηκε τον θάνατο του πατέρα του, κτλ.

ΡΑΓΕ πρέπει να πιστεύη κανείς στα προαισθήματά του; Όπως βεβαιώνει λοιπόν ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Μπάρρετ, Ένας απ' τους μεγαλύτερους ψυχιάτρους της Αγγλίας, πρέπει να τα πιστεύουμε, γιατί σπανίως μιά άπατούν. Σ' ένα μακροσκελές υπόμνημα, που υπέβαλε τελευταία στη Βρετανική Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών, ο δόκτωρ Μπάρρετ διηγείται σχετικά διάφορα καταπληκτικά, αλλά και εξακριβωμένα περιστατικά, απ' τα όποια χαρακτηριστικότερο είναι αυτό που αναφέρουμε παρακάτω.

Το περιστατικό αυτό του το πλοίαρχος Μάκ Γκόβεν. — Το Γενάρη του 1877 — διηγήθηκε ο πλοίαρχος Μάκ Γκόβεν — βρισκόμενος στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης, μαζί με τα δυο παιδιά μου, τα όποια επρόκειτο να κλείσω σ' ένα μεγάλο έξοχικό λύκειο. Τους είχα υποσχεθεί ότι την τελευταία ημέρα, πριν τα κλείσω στο λύκειο, θα τα πήγαινα το βράδυ στο θέατρο. Και πραγματικά, από την προηγουμένη πέρα κι' άγόρασα τρία εισιτήρια για την παράσταση της επομένης. Άλλα την άλλη μέρα το πρωί, απ' την ώρα που ξύπνησα, μου φαινόταν σαν ν' άκουγα διαρκώς να βουϊάζει σ' αυτιά μου μια άγνωστη μυστηριώδης φωνή που μου έλεγε: «Μην πάς το βράδυ στο θέατρο. Καλύτερα να τα οδηγήσεις τα παιδιά σου στο λύκειο». Προσάθησα να στρέψω τη σκέψη μου άλλου, αλλά δλο εκείνο το πρωινό η παράξενη φωνή δεν μ' άφινε ήσυχον. Έβουϊζε αδιάκοπα σ' αυτιά μου και μου επανελάμβανε, δλο και πιο έντονα: «Μην πάς με τα παιδιά σου στο θέατρο. Καλύτερα να τα οδηγήσεις στο λύκειο». Κατόπιν αυτού άποφάσισα να μην πάω με τους γιουούς μου στο θέατρο και την άποφάσι μου αυτή τους την άνεκοίνωσα το μεσημέρι που

δυστυχημένη γυναίκα δεν βγαίνει από αυτή την κλινική, παρά μια φορά τον χρόνο, την επέτειο της τρομερής εκείνης βραδείας, για νάρθη να δειπνήσει εδω, στο ίδιο τραπέζακι που καθόταν πάντα με τον άγαπημένο της. Άιόνια που την είδατε νάρθη, ήταν η τραγική επέτειος του πνιγμού του λατρευτού της.

— Και στην κλινική που μένει τόσα χρόνια, τί κάνει; ρώτησα το γκαρσόνι.

— Εργάζεται ως νοσοκόμα, μου άπάντησε. Όταν έγινε καλά, δεν ήθελε πια να ξαναγοιεί στον κόσμο. Παρακάλεσε να την κρατήσουν εκεί, για να περιποιείται τους αρρώστους. Και την κράτησαν.

Όταν σε λίγο έφυγα από το έστιατόριο, πήρα κι' εγώ τον ίδιο δρόμο που είχε πάρει κι' η Ντιάνα. Και την είδα να εινε γονατισμένη ασάλευτη, στην όχθη του ποταμού, κτυπάζοντας τα σκουτενά νερά του. Είχε ενωμένα τα χέρια της σαν σε δέηση. Προσευχότανε... Ύστερα ξεκάφρωσε από το στήθος της το μπουκετάκι των μενεξέδων και τώρριξε στο ποτάμι, με μια μνήσι αστραπαλία, σαν να φοβότανε μην την ιδεί κανείς. Άμέσως κατόπιν σηκώθηκε κι' έφυγε, με βήμα γρήγορο, με το κεφάλι σκυμμένο, με το μαντίλι στα μάτια. Έκλαιγε, φαίνεται, σιγά, βουδά, πομεμένα...

Έμεινα για μερικά στιγμές εκεί στην όχθη του ποταμού, με την καρδιά γεμάτη συγκίνηση, ψιθυρίζοντας:

— Ω, ναι, υπάραξη άκόμα άληθινή άγάπη στον κόσμο, άγάπη αιώνια, άγάπη άθάνατη!...

γευματίζαμε. Τα παιδιά μου έμειναν έκπληκτα μόλις άκουσαν τα λόγια μου, γιατί ήξεραν ότι δεν μου άρεσε ν' άλλάζω γνώμη. Ήταν δε τόσο η λύπη τους, ώστε λίγο έλειψε ν' άλλάζω και πάλι γνώμη, με συγκατηθήκα. Κι' έκαμα καλά, γιατί η μυστηριώδης φωνή άντηχούσε διαρκώς σ' αυτιά μου, επίμονα και άπειλητικά: «Μην πάς τα παιδιά σου στο θέατρο. Το άπόγευμα πήρα τα παιδιά μου, άνεδήκαμε στο τραίνο και πήγαμε στην έξοχη, όπου βρισκόταν το λύκειο. Τους ένέγραφα, τους άφησα εκεί και γύρισα στο ξενοδοχείο. Το πρωί που ξύπνησα, διάβασα με φρίκη στίς έφημερίδες, ότι την προηγουμένη νύχτα στο θέατρο, όπου επρόκειτο να πάμε, είχε εκραγεί κατά τη διάρκεια της παραστάσεως τρομερή πυρκαϊά, στην όποια έκάζαν 305 άτομα και έτραυματίσθησαν περί τα 500. Τα περισσότερα δέ θύματα καθόντουσαν στην πλευρά εκείνη του θεάτρου, όπου βρισκότουσαν και η θύσεις των εισιτηρίων που είχα άγοράσει από την προηγουμένη ημέρα.

□ □ □ □ ΞΕΝΗ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ (Του Λούντβιχ Κνόνς)

προαναγγελία του θανάτου του!...

Στο υπόμνημά του προς τη Βρετανική Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών, ο δόκτωρ Μπάρρετ αναφέρει και ένα άλλο περιστατικό που συνέβη πρό όλίγων μηνών, τόν καιρο που καταστράφη το άγγλικό πηδαιλουχούμενο «R 101».

Μεταξύ των έπαθών του πηδαιλουχούμενου ήταν και κάποιος Άγγλος πλούσιος, ο μίστερ Όργτ. Τη νύχτα λοιπόν που ο κ. Όργτ ταξείδευε έναερίως, το μικρό παιδάκι του πετάχτηκε έξωαπα από τόν βινο του κι' άρχισε να ξεφωνίζει κλαίγοντας: «Πού εινε ο μπαμπάς μου; Θέλω τόν μπαμπά μου». Η κ. Όργτ προσάθησε με κάθε τρόπο να το καθησυχάση, αλλά το μικρό δεν έννοούσε να σταματήσει ούτε το κλάμμα, ούτε τις φωνές, ζητώντας διαρκώς τόν πατέρα του.

Έπειτα από λίγη ώρα τηλεφώνησαν στην κ. Όργτ απ' το ύπουγεύο της Άεροπορίας ότι το πηδαιλουχούμενο «R 101» είχε καταστραφεί και ότι μεταξύ των θυμάτων ήταν και ο σύζυγός της!...

Άκόμη πιο καταπληκτικό εινε το προαισθήμα κάποιου Γάλλου έφοριακού υπαλλήλου, όνόματι Πέτρου Ζαλλουμπέρ, το όποιον αναφέρει στην έκθεσί του ο δόκτωρ Μπάρρετ.

Ο Ζαλλουμπέρ αυτός ύπηρετούσε ως υπάλληλος στην Έφορία της επαρχίας Άγιου Παύλου, του Γαλλικού νησιού Ρεανιόν. Ήταν ένας άνθρωπος ξευνητος, θετικός, άπολύτως ίσορορημένος και εργατικώτατος. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε άρρωστήσει, ούτε καν από συνάχι.

Μιά μέρα ο Ζαλλουμπέρ άνήγειλε ξαφνικά στους φίλους και στους συναδέλφους του, ότι έπειτα από σαρανταοχτώ ώρες θά... πέθαινε! Έκείνοι τόν ενίτησαν με έκπληξη στην άρχη και έπειτα ξεσπασαν σε γέλια, νομίζοντας ότι άστεϊεύοταν. Άλλά ο Ζαλλουμπέρ τους επανέλαβε σοβαρότατα ότι δεν άστεϊεύοταν καθόλον και ότι έπειτα από σαρανταοχτώ ώρες θα ήταν νεκρός!

Δεν περιωρίστηκε μάλιστα μόνο στην προφορική αυτή προαναγγελία του θανάτου του.

Έν πρώτους παρήγγειλε το φέρετρό του, επρόντισε για τόν τάφο του, συνέταξε τη διαθήκη του, έβαλε σε τάξι όλα τα έγγραφα του γραφείου του κι' έακτοποίησε όλες τις οικογενειακές του ύποθέσεις. Έν τέλει δέ, όταν έάκανόσε τα πάντα, πήγε κι' άποχαιρέτησε έναν-έναν τους προϊσταμένους του, τόν ύπονομαρχή και τόν έφορο, τόν άστυνόμο και τόν ειρηνοδίκη, κι' έπειτα τους συναδέλφους του. Γύρισε ύστερα σπίτι του και χωρίς να καθοδιαθετήση καθόλον, πέθανε σαρανταοχτώ ώρες άκριβώς μετά την